

18 februari-16 april 2023

TUAN ANDREW NGUYEN

It Was What Is Will Be

marabouparken

Tuấn Andrew Nguyễn

It Was What Is Will Be

av Helena Holmberg

I Tuấn Andrew Nguyễns senaste film *The Unburied Sounds of a Troubled Horizon* (2022) besöker huvudpersonen Nguyệt templet. Munkarna har hängt upp ett bombskal som tempelklocka, de har funnit att dess klang har en läkande kraft.

Bombskal är en stapelvara i den här delen av Vietnam, som drabbades hårt av kriget. Bombskalen fyller jorden, har nästan blivit en del av naturen, och är också en inkomstkälla för Nguyệt och hennes mor som driver en skrotfirma. Historien är ständigt närvarande och går inte att undkomma, även om man, som Nguyệt's traumatiserade mor, vägrar att lämna hemmet. Nguyệt försörjer dem båda med skrotförsäljningen, hon är frustrerad över tillvarons begränsningar, traumats förstenande makt låser fast dem båda i dåtid, sorg och förlust. En dag börjar hon tillverka föremål av bombskal och annan krigsmateriel. I sin nya funktion har de, liksom munkarnas klocka, en säregen skönhet, en balans och närvaro mitt i den låsta vardagen. De omvandlar historien till något annat, de ger Nguyệt ett språk och en möjlighet till ett eget narrativ. Ett lokalt museum och hennes kusin, som skadats allvarligt i en minexplosion, spelar i filmen liknande roller, genom att lyfta historien, omförhandla den och använda minnet av kriget för att stärka nuet och framtiden.

På svenska kan man läsa den engelska titelns "unburied" som "uppgrävda, avslöjade" men även som "obegravda", ännu inte begravda. Mot titelns oroliga horisont ser man då bomberna falla, och det "obegravda ljudet" blir ljudet av bomberna som faller, ännu inte begravda i marken, ännu inte "uppgrävda, avslöjade" och omvandlade av Nguyệt. Bombskalen både bär sin historia och skapar en ny. De olika tidsperioderna är närvarande samtidigt.

Av en slump upptäcker Nguyệt att hennes föremål har en stark likhet med den amerikanske konstnären Alexander Calder's skulpturer. Kanske är hon en reinkarnation av Calder – hon förstår att hon är född rätt antal dagar efter hans död 1976, något som pekar mot detta, kanske delar de bara en konstnärlig praktik. Konsten, liksom historien, rör sig i filmen cirkulärt. Nguyệt's skulpturer har inte bara en koppling till Calder, de får också sin fortsättning i utställningsrummet, där Tuấn Andrew Nguyễn har inkluderat skulptur som en del av filminstallation. Liksom filmens

Tuấn Andrew Nguyễn

It Was What Is Will Be

by Helena Holmberg

In Tuấn Andrew Nguyễn's latest film, *The Unburied Sounds of a Troubled Horizon* (2022), the main character Nguyệt visits the temple. The monks have hung up a bomb shell as the temple bell, they have found that its sound has healing powers.

Bomb shells are a staple in this part of Vietnam, which was severely affected by the war. The bomb scraps fill the earth, have almost become a part of nature, and are a source of income for Nguyệt and her mother who run a junkyard. History is ever present and cannot be escaped, even if you, as Nguyệt's traumatized mother, refuse to leave the house. Nguyệt supports them both by selling junk. She is frustrated with the limitations of her life; the paralyzing power of trauma chains them both to the past, to grief and loss. One day she begins to make objects out of

*The Boat
People
(2020)*

bomb shells and other war materials. In their new function they have, just as the monks' bell, a strange beauty, a balance, and a presence amid the inertia of everyday life. They transform history into something else, they give Nguyệt a language and the possibility of her own narrative. A local museum and her cousin, badly hurt in a mine explosion, play similar roles in the film by calling attention to history, renegotiating it, and using the memory of war to strengthen the present and the future.

In Swedish, the title's "unburied" can be read both as "dug up, revealed" but also as "not yet buried". Against the title's troubled horizon, you can see the bombs fall and the "not yet buried" sound becomes the sound of the bombs falling, not yet buried in the ground, not yet "dug up, revealed" and transformed by Nguyệt. The bomb shells both carry their history and create a new one. The different time periods are present simultaneously.

skulpturer har de både en visuell, taktil sida och en klang. Ljudet är en central del av Nguyễns verk. Klangen, det som vibrerar, ekar och ger ljud i och genom material och kroppar.

Tempelklockan som munkarna hängt upp, hänger där också som en påminnelse om medkänslans styrka – munkarna tänker sig att medkänsla ledde till att bomben aldrig exploderade. Medkänsla och bombskalets klang är det som slutligen för Nguyệt och hennes mor närmare varandra.

Vi behöver ”minnas för att kunna glömma” säger Nguyệt. I filmen *The Boat People* (2020) färdas fem barn över haven för att finna spår efter människor och en historia som gått förlo-rad. De samlar föremål som de noggrant studerar och återskapar för att sedan bränna den kopia de skapat. Föremålen förs genom barnens konstfullt snidade kopior tillbaka in i samtiden, görs levande och får åter berätta sin historia för att sedan bli fria. Gränsen mellan det döda föremålet och det levande är flytande. Mannen i filmen *The Island* (2017) säger att de föremål vi lämnar efter oss bär på motstånd. Spåren av liv ekar i våra minnen av dem på liknande sätt som klangen från klockan genljuder i oss.

De tre filmerna av Tuấn Andrew Nguyễn som vi presenterar i utställningen har alla Vietnams historia, kriget och flyktingskapet som utgångspunkt. I *The Island* – en framtidsdystopi som utspelar sig på en ö som en under ett drygt decennium från sent 70-tal och framåt var platsen för ett av de läger för båtflyktingar som uppstod i länderna runt Vietnam – har konstnären inkluderat dokumentärt material. Journalisters röster berättar upprört om hur flyktingar i sön-derfallande båtar motas ut i havet igen. Antalet flyktingar rapporteras, siffror alltför välbekanta idag. Men det slår mig att man sällan ser den här sortens nyhetsbilder idag, inte heller är rösterna idag på samma sätt upprörda. Flyktingskapet har blivit en permanent verklighet, en normalitet som formar framtiden när historia och minnen färdas genom generationer.

The Island
(2017)

By chance, Nguyệt discovers that her objects have a striking resemblance to the American artist Alexander Calder's sculptures. Maybe she is a reincarnation of Calder – she realizes that she is born the right number of days after his death in 1976, something that indicates this; maybe they just share an artistic practice. Art and history move circularly in the film. Nguyệt's sculptures do not only have a connection to Calder but are also continued in the exhibition space, in which Tuấn Andrew Nguyễn has included sculpture as part of the film installation. Like the sculptures in the film, they have both a visual, tactile side, and a sound. Sound is a central aspect of Nguyễn's work. The clang, that which vibrates, echoes, and carries sound in and through materials and bodies.

The temple bell that the monks have put up is also a reminder of the power of compassion – the monks imagine that it was compassion that kept the bomb from exploding. Compassion and the sound of the bomb shell is what finally bring Nguyệt and her mother closer to each other.

We need to “remember in order to forget” says Nguyệt. In *The Boat People* (2020), five children journey over the seas to find traces of people and a lost history. They gather objects that they study carefully and recreate, only to burn the copies they have made. The objects are carried through the artfully carved copies back into the present, are made alive and once again allowed to tell their story to then be released. The line between dead object and living is fluid. The man in *The Island* (2017) says that the objects we leave behind carry resistance. Traces of life echo in our memories of them like the way the sound of a bell resonates through us.

The three films by Tuấn Andrew Nguyễn that we present in the exhibition all have the history of Vietnam, the war, and forced displacement as their points of departure. In *The Island* – a dystopian film shot on an island that for over a decade, from the late 1970s and onwards, was the place of one of the camps for boat refugees that emerged in the countries around Vietnam – the artist has included documentary material. Journalists tell us in upset voices about how refugees in crumbling boats are pushed back into the sea. The number of refugees is reported, numbers all too familiar today. But it strikes me that you seldom see these kinds of news images today, nor are the voices in the same way upset. Global displacement has become a permanent reality, a normality that shapes the future when history and memories travel through generations.

THE UNBURIED SOUNDS OF A TROUBLED HORIZON

2022

Filmens huvudperson Nguyệt bor i Quảng Trị i Vietnam tillsammans med sin mamma som lider av svår posttraumatisk stress och sörjer sin sin döda man och son. Quảng Trị som ligger på gränsen mellan Nord- och Sydvietnam var under Vietnamkriget ett av de värst drabbade områdena. Den sista striden om provinsen ägde rum 1972 då sydvietnamesiska styrkor understödda av USA:s armé återtog staden från nordvietnameserna. Totalt fällde det amerikanska flygvapnet 120 000 ton bomber

The films main character Nguyệt lives in Quảng Trị in Vietnam with her mother who suffers from severe post-traumatic stress and mourn her dead husband and son. Quảng Trị which lies on the border between North- and South Vietnam was during the Vietnam War one of the most afflicted areas. The last battle for the province took place in 1972 when the South Vietnamese forces supported by the United States army recaptured the city from the North Vietnamese. A grand

---

The Unburied Sounds of a Troubled Horizon (2022)
Enkanalig videoinstallation, 4k upplösning, 5.1 surround sound, 60min. / Single-channel video, 4k resolution, 5.1 surround sound, 60min.

och nästan 1,6 miljoner granater under slaget som pågick i nästan tre månader. Landskapet i provinsen är fortfarande idag fyllt med projektilrester, gammal ammunition och outlösta sprängmedel. Föremål som Nguyệt samlar in och säljer för att försörja sig och sin mamma. Arbetet är tungt och omständligt, kontakten

total of 120,000 tons of bombs and almost 1,6 million grenades were fired during the battle which lasted for almost three months. The landscape of the province is still to this day filled with projectile scraps, old ammunition and explosives that hasn't triggered. Items that Nguyệt collects and sells to support her and her mother. The labor is heavy and cumbersome, the contact with customers eats away at her nerves and the relation between her and the mother is strained.

med kunder går henne på nerverna och relationen mellan henne och mamman är ansträngd.

Som en flykt från verkligheten skapar Nguyêt skulpturer i form av hängande mobiler av bombskrot och andra rester från kriget. Som av en slump hittar hon i ett gammalt nummer av *Artforum* en artikel om den amerikanska konstnären Alexander Calder (1898–1976) vars skulpturer är slående lika Nguyêts. Calder är mest känd för sina skulpturer, ofta i form av mobiler, men på sent sextioital tryckte han ett antal affischer med tydligt ställningstagande emot USA:s krig i Vietnam, ett engagemang som han höll fast vid under hela krigets gång. Efter att ha läst om Calder, besöker Nguyêt buddhistiska munkar för att få andlig ledning och inser att hon måste vara Calders reinkarnation. I Nguyêts skulpturer, och munkarnas klockor, också de av bombskal, omvandlas krigets lämningar och minnen till läkande ljud och objekt.

As an escape from reality Nguyêt creates sculptures from old remnants of the war in the form of hanging mobiles. Seemingly at random she finds an old issue of *Artforum* with an article about the American artist Alexander Calder (1898–1976) whose sculptures are strikingly similar to Nguyêts. Calder is most known for his sculptures, often in the form of mobiles, but in the late sixties he printed a series of posters with a powerful stance against the United States war in Vietnam, an engagement he stood by for the whole duration of the war. After reading about Calder, Nguyêt visits Buddhist monks to get spiritual guidance and realizes that she must be the reincarnation of Calder. In Nguyêts sculptures, and the monks' bells, also made from bomb scraps, the remnants and memories of the war is transformed to healing sounds and objects.

Fallen Fallacy (2023) ▶
57mm artillerigranat, mässingsstavar, 100 x 205 cm. /
57mm brass artillery shell, brass rods, 100 x 205 cm.

The Unburied Sounds of a Troubled Horizon (2022)

THE BOAT PEOPLE

2020

I *The Boat People* får vi följa en grupp barn i en framtid där människans fortsatta existens inte är helt given. Gruppen, som leds av en viljestark flicka, reser på havet och samlar in objekt från ruinerna av en mänsklig civilisation i ett försök att förstå historien. De skapar träkopior av sina insamlade objekt som de sedan bränner i en ritual vars ursprung och syfte glömts för länge sedan. Gruppen anländer till en plats tidigare känd som Bataan där de kommer i kontakt med många historiska lager som ligger inbäddade i provinsen. De möter där objekt från en flyktingkris, ett världskrig och några av de första migrationerna i människans förhistoria. Genom en dialog som flickan för med ett statyhuvud hon hittar på stranden utforskar hon idéer och tankar om både fram- och dåtid. Som i många av Nguyễns verk, spelar ljudet, och musiken, en central roll.

Termen båtflyktingar har ofta använts om de människor som med båtar flydde från Vietnam och dess grannländer under Vietnamkriget och dess efterdyningar. Totalt beräknas det att ungefär 800 000 människor flytt från Vietnam via båt mellan 1975 och 1995. De allra flesta tog sig till Hong Kong, Filippinerna, Indonesien, Thailand, Malaysia och Singapore. Många båtflyktingar togs emot på "Philippine Refugee Processing Center" (PRPC) som låg i provinsen Bataan i Filippinerna, en

In *The Boat People* we follow a group of children in a future where humanity's continued existence is not certain. The group, whose leader is a resourceful girl, travels the seas and collects objects from the ruins of a human civilization in an attempt to understand history. They create wooden copies of the collected objects which they later burn in a ritual whose origin and purpose have long been forgotten. The group arrives to a place formerly known as Bataan where they encounter many historical layers that lie embedded in the province. They encounter objects from a refugee crisis, a world war and some of the first migrations in humanity's prehistory. In dialogue with the head of a statue she finds on the beach the girl explores thoughts and ideas on the future and the past. As in many of Nguyễns films, sound and music play a significant role.

The term "boat people" have often been used to refer to the people who fled by boat from Vietnam and its neighboring countries during and after the Vietnam War. A total of approximately 800,000 refugees fled Vietnam between 1975 and 1995. Most of them reached Hong Kong, the Philippines, Indonesia, Thailand, Malaysia and Singapore. Many boat refugees were admitted to the "Philippine Refugee Processing Center" (PRPC) in the province Bataan in the Philippines, a peninsula west of the capitol

The Boat People (2020)

Enkanalig videoinstallation, 4k upplösning, Super 16mm överförd till digital, 5.1 surround sound, 20 min. / Single-channel video, 4k resolution, Super 16mm transferred to digital, 5.1 surround sound, 20 min.

halvö väster om huvudstaden Manila på nationens största ö Luzon. Många av de som anlände till PRPC omplacerades till länder som Kanada, Norge, Australien och framförallt USA. Flyktinglägret lades på grund av bristande finansiering ner på 1990-talet och förföll. Provinsen är också känd för "Dödsmarschen från Bataan" 1942 då en stor grupp amerikanska och filippinska krigsfångar tvingades ut på en runt 100 kilometer lång marsch fylld av fysisk misshandel och hänsynslöst dödande av den japanska armén som ockuperat landet sedan 1941. Här ligger också Filippinernas enda kärnkraftverk som diktatorn Ferdinand Marcos lät bygga 1973 för att kunna möta landets energibehov under oljekrisen som drabbade världen samma år men som aldrig togs i bruk.

Manila on the nation's largest island Luzon. Many of those who arrived at the PRPC were resettled to countries such as Canada, Norway, Australia and most of all the United States. The refugee camp was closed in the 1990s due to lack of funding and deteriorated. The province is also known for the "Bataan death march" in 1942 when a large group of American and Philippine prisoners of war were forced on an around 100 kilometers long march filled with physical abuse and wanton killing by the Japanese army that occupied the country since 1941. This is also the location of the Philippines only nuclear powerplant commissioned by dictator Ferdinand Marcos in 1973 to meet the country's energy demand during the oil crisis that struck the world the same year, but it was never put into use.

THE ISLAND

2017

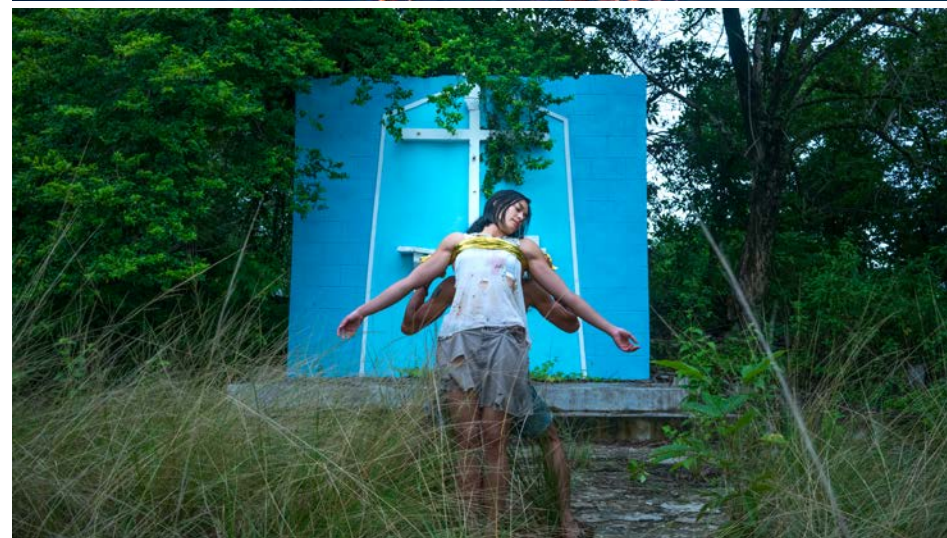
Pulau Bidong, ön där filmen *The Island* utspelar sig, var mellan 1978 och 1991 det största och under längst tid aktiva flyktinglägret byggt specifikt för flyktingar efter Vietnamkriget. Tuán Andrew Nguyễn och hans familj var några av de cirka 250 000 människorna som bodde på den pyttelilla ön utanför Malaysias kust innan de omplacerades. Under de 13 åren som flyktinglägret var verksamt var Pulau Bidong en av världens mest tätbefolkade platser. Efter att FN:s flyktingkommissariat beslutat att stänga lägret tog djungeln över ön som nu är full av förfallna monument och relikier från lägertiden.

The Island skildrar en dystopisk framtid efter ett kärnvapenkrig där världens sista man, som flytt undan repatriering till Vietnam, möter en kvinnlig forskare från FN som spolats i land på ön. Genom att väva samman dokumentärt material från Pulau Bidongs förflutna med ett narrativ som utspelar sig i dess framtid och ställa de båda individernas olika förhållningssätt till historia, trauma, nationell tillhörighet och flykt mot varandra speglar Nguyễn ett samtida dilemma i en historisk verklighet.

Pulau Bidong, the island where the film *The Island* takes place was between 1978 and 1991 the largest and longest running refugee camp built exclusively for refugees from the aftermath of the Vietnam War. Tuán Andrew Nguyễn and his family were some of the 250,00 people who inhabited the tiny island outside the coast of Malaysia before being resettled. During the 13 years the refugee camp was active Pulau Bidong was one of the world's most densely populated places. After the UN High Commissioner for Refugees closed the camp, the jungle reclaimed the island which is now filled with crumbling monuments and relics from the camp time.

The Island depicts a dystopian future after a nuclear war where the last man in the world, who escaped repatriation to Vietnam, encounters a female researcher from the UN who was washed ashore on the island. By weaving together documentary footage from Pulau Bidongs past with a narrative that takes place in its future and setting the two individuals' approach to history, trauma, national identity and migration against each other Nguyễn mirrors a contemporary dilemma in a historical reality.

The Island (2017)
Enkanalig videoinstallation, 2048 x 1080p, 5.1
surround sound, 42 min. / Single-channel video,
2048 x 1080p, 5.1 surround sound, 42 min.

The Island (2017) ▶

Tuấn Andrew Nguyễn (1976) föddes och är verksam i Saigon (nuvarande Ho Chi Minh-staden) men växte upp i Kalifornien efter att familjen flytt undan Vietnamkriget i slutet på 1970-talet. Nguyễn arbetar främst med videoinstallationer inte sällan ackompanjerade av skulpturala objekt. Hans konst kretsar kring minnets kraft och dess potential som politiskt motstånd. Hans praktik baseras på research och engagemang i gemenskaper som utsatts för trauman till följd av kolonialism, krig och tvångsförflyttningar. Han är utbildad vid The California Institute of the Arts och är medgrundare av konstnärskollektivet The Propeller Group. Nguyễns filmer har tidigare visats på Aichi triennalen 2022, Berlin Biennalen 2022, Manifesta 14 2022 och hans verk ingår i permanenta samlingar på museer som MOMA och Solomon R. Guggenheim Museum i New York.

Tuấn Andrew Nguyễn (1976) was born and works in Saigon (now Ho Chi Minh City) but grew up in California after the family escaped the country following the Vietnam War at the end of the 1970s. Nguyễn primarily works with video installations often accompanied by sculptural objects. His art revolves around the power of memory and its potential as political resistance. His practice is based on research and engagement in communities exposed to trauma due to colonialism, war and displacement. He is educated at The California Institute of the Arts and is the co-founder of the artist collective The Propeller Group. Nguyễn's films have previously been shown at the Aichi Triennial 2022, the Berlin Biennial 2022, Manifesta 14 in 2022. His work is included in permanent collections in museums such as MOMA and the Solomon R. Guggenheim Museum in New York.

Curator Helena Holmberg
Texter/Texts by Helena Holmberg, Erik Sandberg
Team Fredrik Bergström, Astrid Braide Eriksson, Django Giambanco, Maria Elena Guerra Aredal, Helena Holmberg, Fredrik Holmqvist, Maria Nåtoft, Ksenia Pedan & Erik Sandberg
Bilder/Images Image courtesy the artist and James Cohan, New York
Tack/Thank you James Cohan Gallery

KULTURRÅDET Region Stockholm

marabouparken

MARABOUPARKEN KONSTHALL
Löfströmsvägen 8, Sundbyberg. www.marabouparken.se

MARABOU® är ett registrerat varumärke och ägs av Mondelēz International. Kännetecknet MARABOU® används i enlighet med licens.

marabouparken

MARABOUPARKEN KONSTHALL
UTSTÄLLNING 2023